

Tarinan juonen tiivistelmä Tarina kertoo avaruusalukselle kaapatuista ihmisistä. Suuri joukko ihmisiä katoaa kodeistaan maaseudulla eri puolilla maailmaa. Mystisten katoamisten takana on avaruusolioiden kaappaus. Kauhuruomaanissa tapahtumat sijoittuvat pikkukylään maaseudulla. Kylässä on eräs asukas, kuuhullu Charlie Myles. Hän on seurannut sivusta muiden asukkaiden katoamista peräjälkeen ufojen laivaan. Myles asuu omakotitalonsa kellarissa. Siellä hänellä on kaukoputken lisäksi kasa valokuvia kaapatuista ja ufoista. Jostain syystä oliot eivät sieppaa Mylesia. Ilmeisesti hän on liian tyhmä joutuakseen ufojen vangiksi. Tarinan nimi kuvaa lentävää lautasta. Se muistuttaa mustekalan silmän mustuaista. Alus on täynnä petoja, ketkä jahtaavat eläviä maassa asuvia olentoja. Mustekala valvoo maailmankaikkeudessa. Se määrittää olentojen kohtalon polun toivomallaan tavalla. Se edustaa luovuutta, tarkkailua, mukautuvuutta ja arvaamattomuutta.

Luku 1 Valtameren sydämessä Atlantin valtameri velloo kiihkeänä iltapäivällä. Sää enteilee myrskyä. Mereneläviä tuuli ei paljoa haittaa. Ne uivat aaltojen seassa ja kamppailevat elämästään. Mustekalan silmä valvoo syvyyksissä. Se ei nuku koskaan vaan pysyy alati hereillä. Mustekala taistelee myös elämänsä edestä pieniä kaloja saalistaessaan. Tappaminen on sille helppoa. Yhtäkkiä peto huomaa laivan kiitävän yläpuolellaan. Näky saa sen valpastumaan entisestään. Mustekala pelkää näyttäytyä ihmisille. Se pysyttelee visusti veden alla ja vaiti. Laivassa purjehtivat kolme merimiestä. Yksi heistä selvittää käsillään kalaverkkoa. Se on mennyt umpisolmuun keskikohdastaan. Kalastaja ei saa verkkoa auki ilman veistä. Hän käyttää sitä apunaan avaamisessa. Solmu avautuu, mutta osa verkon naruista katkeavat. Verkkoon muodostuu reikä siihen kohtaan. Kalastaja kiroaa tapahtuman. Pian sen jälkeen, hän heittää verkon mereen. Hän kääntyy tovereihinsa päin. He hymyilevät hänelle. Kalastajan ilme on epäluuloinen. Harmistuneena, hän sytyttää tupakan. Hän polttaa sen puoleen väliin. Yksi hänen kavereistaan kaivaa esiin eväsleivän. Hän alkaa mutustaa sämpylää. Paperikääreet putoavat lattialle hänen jalkojensa väliin. Kolmas merimies aloittaa keskustelun. ”Minun vaimoni on likainen huora! Hän ei edes jaksa pestä pyykkiä kotonamme.” ”Ihanko totta. Minun Almani kyllä pesee pyykin, muttei viitsi silittää paitojani. Se tekee hänestä sairurin.” Leipää syövä mies vastaa vaisusti. Hiljaisuus vallitsee kolmikon välillä hetken. Tupakoitsija puhalttaa savukiehkuroita ilmaan. Hänen olonsa on hätäntynyt, vaikkei hänen ilmeensä paljasta sitä. Mies osaa kätkeä tunteensa hyvin tovereiltaan. He eivät osaa lukea häntä kuin avointa kirjaa. Miehet puhuvat melkein aina heidän vaimoistaan ja vaimojen heikkouksista. Sitten hän sysää tumpin tuhka-astiaan. Mies epäonnistuu. Tuhkaa vierii pöydälle astian viereen. ”Minun pitäisi varmaan lopettaa tupakan poltto.” Hän sanoo pian sen jälkeen. ”Ai niinkö meinaat? Entä sinun rasiasi? Eikö se kumminkin kaipaa täyttöä?” ”Vaatii se täytön ennen, kun minä kuolen. Kuolen kumminkin. En jaksa kauheasti ajatella sitä asiaa silti.” Vastauksen selkeys hämmentää tovereita. He eivät odota kuulevansa miehen suusta mitään vastaavaa. Tupakoitsija katuu sitä, että on polttanut. Hän toivoo voivansa kääntää ajan kulun toisinpäin. Hän kaipaa saada mahdollisuuden aloittaa alusta uuden elämän. Illan suussa kolme kalastajaa palaavat takaisin rantaan. Auringonlaskun ansiosta taivas on purppuran värinen. Miehet menevät koteihinsa. Vaimoan huoraksi haukkunut mies löytää vaimon sammuneena nojatuolista. Naisen käsivarret ovat mustelmilla. Mies näkee mustelmat ja naarmut. Ne eivät kolhi hänen omatuntoaan. Hän suuttuu pian taas vaimolleen. Miestä loukkaa naisen ryypiskely ja sammuminen hänen lempituoliinsa. Vaimolla ei ole oikeutta edes istua siinä. Mies kohottaa kätensä ilmaan. Hän aikoo läimäyttää sillä naisen posken sileää ihoa. Nainen vaistoa käden liikkeestä syntyvän ilmapirran. Hän avaa silmät juuri ennen läimäystä. Silloin hän säikähtää. Hän kiljuu. Miehen kämmen iskeytyy hänen kasvoihinsa. Siihen kohtaan jää punainen jälki. Nainen alkaa itkeä. Hän kärsii samalla

hengenahdistuksesta. Mies ei koita rauhoitella naista. Hän istuu nojatuoliin vähän matkan päässä. Hän tuhahtaa: "Senkin likainen letukka! Miten saatoit juoda minun viinakaapistani?" "Olet sinä sen kieltänyt. Et saisi silti lyödä minua kasvoihin. Se sattuu enemmän kuin mikään." Nainen sopertaa. "Sinun itkusi ei minua liikuta. Olet ennenkin vollottanut meidän kotonamme ja herättänyt naapuritkin yöpuulta." "Onneksi sain heidät silloin pitämään puoliani. Kukaan muu ei heidän lisäksi olisi puolustanut minua. Sinä kuulut linnaan Charles Myles!" "Enhän kuulu. Kukaan ei usko sinua kuitenkaan." Naista ei haittaa miehen vähättely. Hän on jo tottunut siihen ennestään. Häntä haittaa enemmän miehensä väkivaltaiset tempaukset. Niitä nainen ei koskaan ole voinut sietää. Hän on kyllä harkinnut aviomiehen surmaamista. Murha-aseeksi hän on suunnitellut hankkia tappavaa myrkyä. Nainen pelkää kiinnijäämistä itse teosta. Jos hän aikoo surmata miehensä oikeasti. Hän ei tahdo joutua vankilaan. Siellä hän uskoo olevan vaarallista. Nainen astelee makuuhuoneeseen. Hän hautaa kasvonsa tyynyyn. Hän itkee itsensä uneen. Mies ei onneksi ilmesty hänen viereensä. Hän nukahtaa sohvalle korvakuulokkeet korvissaan. Hänen edessään olevalla pöydällä seisoo puoliksi tyhjennetty viskipullo. Nainen herää aamulla kahdeksalta. Hänen ruumiinsa kylpytakin alla palelee. Hän on maannut peiton päällä koko yön. Hän on valmis siirtymään kylpyhuoneeseen kasvojaan pesemään. Hän menee kylpyhuoneeseen. Hän katsoo peilikuvaansa ja järkyttyy. Hänen silmänsä on melkein musta sen ympäriltä ja hänen ylähuulensa on turvonnut. Naisen poskipäässä on verinen naarmu ja sen vieressä on leveä mustelma. Hän ei muista tulleen pahoinpidellyksi lyöntiä kasvoihin lukuun ottamatta. Kuitenkin jostain hän on saanut lahjaksi mustan silmän. Hän menee vessan pöntölle oksentamaan. Oksennus tulee ulos hetkessä hänen kurkustaan. Se ei silti poista hänen pahoinvointiaan. Häntä kuvottaa ajatus miehensä kohtaamisesta. Nainen ansaitsee paremman elämän omasta mielestään. Hakatun naisen aviomies on kuuhullu nimeltä Charles Myles. Kaikki maalaiskylän asukkaat pitävät Mylesia pätkähulluna. Hän jauhaa heille juttuja lentävistä lautasista ja avaruusolioista niiden sisässä. Hän väittää kylän ihmisten katoamisten olevan ufojen ansiota. Kukaan ei ota häntä tosissaan. Kukaan ei usko hänen juttuihinsa. Charles eli "Charlie" viettää paljon aikaansa asunnon kellarissa. Siellä hänellä on oma taivaankatselu studio. Hän pitää suurta kaukoputkea ikkunan edessä. Öisin hän avaa pienen ikkunan. Sen läpi hän työntää kaukoputken pään ulos. Charlieta kiinnostaa tietää, että ovatko avaruusoliot jälleen matkalla kohti hänen kotikyläänsä. Hän aikoo esiintyä vapahtajana kyläläisille. Hän varoittaa kyläläisiä heitä uhkaavasta vaarasta. Charlie tuntee aina palavaa halua ilmoittaa havainnoistaan kaikille. Hänen mielestään ihmisten tulee saada tietää se, että mitä taivaalla tapahtuu. Charlien innostus tähtien katselua kohtaan heräsi jo lukioaikoina. Silloin hän teki ensimmäiset havainnot lentävistä lautasista. Hän meni sekaisin nähtyään kotikylän ihmisten katoavan aluksiin. Hänen omat vanhempansakin kaapattiin yhteen lentävään lautaseen. Charlie itki huomattuaan heidän poistumisensa. Heidät pakotettiin pois kodistaan ja lennätettiin ulkoavaruuteen. Kymmenenvuotias Charlie ei nähnyt heitä enää sen koommin. Pojan mielenterveys järkkäsi heti ensimmäisen ufo kohtaamisen jälkeen. Hän tiedosti muukalaisten tahtovan ihmisille pahaa. Hän piiloutui keittiön pöydän tai oman vuoteensa alle sieppausten ajaksi. Jostain syystä Charlieta ei siepattu kertaakaan. Hän näki monena yönä painajaisia panttivangiksi joutumisesta. Ne traumatisoivat hänen herkkää mieltään entistä syvemmin. Charlien isoäiti huolehti pojasta läpi hänen lapsuutensa. Rose-täti ei ollut hänen oikea isoäitinsä. Rose oli Charlien isoisän uusi vaimo. Oikea isoäiti kuoli syöpään monta vuotta ennen Charlien syntymää. Charlien kaksi pikkusisarta joutuivat myös ufojen panttivangeiksi. Tyttöjä ei koskaan palautettu heidän kotiinsa maaseudulla. Charlie tottui valvomaan yöt ja nukkumaan päivisin. Hän pelkäsi, että hänet voitiin kaapata alukselle

nukkuessaan. Ihmiset uskoivat naapureidensa katoamisten olevan valtion järjestämiä kidnappauksia. He uskoivat armeijan hakevan asukkaita syrjäseudulta ihmiskokeita varten. Kyläläiset keskustelivat kadonneista ihmisistä hyvin vähän. He pelkäsivät jonkun salakuuntelevan heitä. Mystiset katoamiset olivat tabu ihmisten arkikeskusteluissa. Kukaan ei tiennyt tarkasti, että minne heidät oli salakuljetettu. Kaikki tiesivät silti sen, ettei kadonneita uhreja koskaan palautettu takaisin. Ihmisiä katosi kylästä vuosittain kymmenkunta. Eikä heistä sen koommin kuulunut mitään uutisia.